

Anne van Doorn

**DE GELIEFDE
DIE IN HET VEEN
VERDWEEN**

en andere mysteries



E-Pulp Publishers

Eerder verschenen van deze auteur

De ouders keerden niet terug

**De geliefde die in het veen verdween, en
andere mysteries** is een uitgave van
uitgeverij E-Pulp Publishers
© 2017 Anne van Doorn & E-Pulp Publishers
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den
Boogaart
Omslagbeeld: Anja/Cocoparisienne
(Pixabay.com)
ISBN: 978-94-92715-02-9
NUR 331

www.e-pulp.nl

Inhoudsopgave

- 6 Enkele opmerkingen vooraf
- 7 De dichter die zichzelf opsloot
- 49 De geliefde die in het veen verdween
- 101 De arts die de weg kwijt was
- 148 Het joch dat grenzen overschreed
- 206 De vluchteling die alles achterliet

Enkele opmerkingen vooraf

Nederland heeft geen leescultuur waarin er volwaardige ruimte voor korte verhalen is. Zelf houd ik echter erg van de korte verhalen van bijvoorbeeld Agatha Christie, Arthur Conan Doyle en Baroness Orczy. Met deze bundel publiceer ik vijf verhalen die in dezelfde traditie zijn geschreven. Ik adviseer deze mysteries te lezen in de volgorde waarin ze in dit boek staan. En ook belangrijk: niet meer dan één verhaal per dag. Elk verhaal komt pas tot z'n recht als je er niet meer dan één per dag leest, zo heb ik verhalenbundels leren lezen en waarderen.

Anne van Doorn

De dichter die zichzelf opsloot

Robbie Corbijn zag er de laatste tijd slecht uit. De wallen begonnen zich onder zijn ogen op te hopen. Zijn ingevallen wangen hadden een doodsbleke kleur, waardoor elk bloedvat vlak onder de huid zich scherp aftekende. En het litteken van een oude wond op zijn voorhoofd kleurde rood alsof het een versgeslagen wond was. Als hij op kantoor was, zat hij vaak een beetje ingezakt en voorovergebogen naar zijn computerbeeldscherm te turen of dossierstukken door te nemen.

Ik was bijna drie maanden in dienst van Recherchebureau Corbijn – Research & Discover uit Leiden, gespecialiseerd in cold cases. In die periode had Robert Antoine Corbijn, zoals mijn werkgever voluit heette, mij de dossiers van twaalf verschillende onopgeloste zaken laten bestuderen. Elf daarvan betroffen onderzoeken die Robbie al op zich had

genomen voor ik bij hem in dienst trad, de twaalfde kwam begin januari erbij. Maanden waren verstreken en in al die tijd had hij geen van de twaalf dossiers afgerond.

Niet dat Robbie zijn best er niet voor deed. Hij besteedde meer uren aan zijn werk dan waarschijnlijk goed voor hem was. Er waren dagen dat hij nauwelijks achter zijn bureau vandaan kwam, andere dagen was hij van vroeg tot laat op pad, bijna wanhopig op zoek naar antwoorden op zeer oude vragen. De cold case die hem het meest aangreep, die hij het liefst wilde oplossen al kostte het hem alles, scheen zijn vermogens echter te boven te gaan en dat was de verdwijning van Jan Willem de Geer.

De Geer was een veelbelovende student die in de bloedhete zomer van 1976 spoorloos verdween uit de Utrechtse binnenstad. De jongeman zou binnen een paar weken met zijn verloofde in het huwelijk treden. Er was geen enkele reden te bedenken waarom hij uit eigen beweging zou verdwijnen, en een misdrijf leek al even vergezocht. Robbie had deze zaak al bijna een jaar in onderzoek zonder tot een oplossing te komen. Wat hem erg dwarszat, was het feit dat de vader van Jan Willem de Geer sinds een paar weken op sterven lag.

De man, die de verdwijning nooit had kunnen verwerken, zou overlijden zonder te weten wat er met zijn enige zoon was gebeurd.

Door het gebrek aan ontwikkelingen begon ik soms te twijfelen of Robbie wel in staat was een zaak tot een goed einde te brengen. Er was slechts één zaak waarin hij vooruitgang had geboekt en die hij binnenkort hoopte af te sluiten. Als dat succes er niet was geweest, zou ik me wellicht zelfs hebben afgevraagd wat me ooit had bezielde bij Research & Discover te solliciteren. En toch, dit werk had ik altijd al willen doen en bovendien financierde Robbie mijn opleiding tot particulier onderzoeker, dat kon altijd van pas komen. Mijn inkomen kon ik sowieso gebruiken om mijn torenhoge schulden af te betalen, schulden waardoor ik genoodzaakt was bij familie in te wonen.

Op een ochtend – het was in de tweede helft van februari 2016 – kwam ik onze gezamenlijke werkruimte binnen en vond Robbie, zoals zo vaak, achter zijn bureau, diep gebogen over zijn werk. Met een gespannen gezicht bladerde hij een stapel papieren door die ik herkende als onderdeel van het uitgebreide De Geer-dossier. Ik vroeg hem of er nog

nieuws was. Hij reageerde hoofdschuddend, zonder op te kijken.

‘Er is geen enkel teken van hoop,’ sprak hij somber.

‘Geen nieuwe getuigen?’

‘Na veertig jaar?’ sprak hij cynisch. Er verscheen een norske trek om zijn mond. Onrustig bladerde hij verder. ‘Ik weet niet hoe ik verder moet, Lowina. Ik probeer iets te ontdekken wat ik altijd over het hoofd heb gezien. Niets. Ik kan elk woord van dit dossier dromen. Ik los dit niet op, dus wat doe ik met de nieuwe verzoeken die binnenkomen?’

‘Verzoeken? Van wie?’

Robbie graaide naar een computeruitdraai en wierp die mij nonchalant toe. Het vel dwarrelde op de grond. Ik raapte het op en ging ermee achter mijn bureau zitten. Het was een e-mail van een man die Research & Discover wilde raadplegen over de dood van zijn vader, die een paar dagen geleden was begraven. Volgens de politie zou zijn vader zelfmoord hebben gepleegd, maar de man geloofde er niets van. Zijn vader was niet suïcidaal, was er sowieso de persoon niet naar om een eind aan zijn leven te maken. Omdat de politie de zaak had afgesloten en zijn klacht niet werd gehoord, wendde hij zich in wanhoop tot ons in

de hoop dat wij het dossier zouden doorlichten. Op verzoek van zijn advocaat had hij een kopie van het onderzoeksdossier losgekregen die hij ons wilde overhandigen. De mail eindigde met de contactgegevens.

‘Waarom bel je hem niet op?’

‘Alsof ik al niet genoeg te doen heb,’ mopperde Robbie, gebarend naar de papieren op zijn bureau.

‘Misschien is het zo’n gek idee nog niet om het wel te doen. Als je deze nieuwe zaak hebt gehad, kijk je met frisse ogen naar het De Geer-dossier. En als het jou te veel wordt, wil ik dit onderzoek wel op me nemen.’

Robbie keek met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Jij, Lowina?’ Er brak een glimlach door op zijn afgeleefde gezicht. ‘Jij bent net met je opleiding begonnen en je mag nog niet zelfstandig opereren. Wil je het echt? Goed, ik zal hem opbellen voor een afspraak, dan mag jij het dossier doornemen. Als je op onregelmatigheden stuit, nemen we de zaak op ons. Maar verwacht er niet te veel van.’

‘Hoezo?’

‘Toen ik zelf nog bij de politie werkte, heb ik meer van dit soort zelfmoordzaken meegemaakt. In bijna alle gevallen is de conclusie